

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 2080/2023
25.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „Жимес“ ДОО Ниш, чији је пуномоћник Младен Сибиновић, адвокат у ..., против тужене „Banca Intesa“ АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 200.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 8Пж 5153/22 од 13.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 25.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 8Пж 5153/22 од 13.09.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 8Пж 5153/22 од 13.09.2023. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Нишу 5П 98/2022 од 07.04.2022. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати новчани износ од 144.428,53 динара са законском затезном каматом почев од 21.10.2009. године до коначне исплате; у ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу исплати законску затезну камату на главни дуг од 144.428,53 динара почев од 29.09.2009. године до 20.10.2009. године; у ставу трећем изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 10.500,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 8Пж 5153/22 од 13.09.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена наведена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке, те је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужена изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на ревизију којим је оспорио ревизијске наводе тужене и предложио одбијање ревизије као неосноване. Трошкове за састав одговора на ревизију је тражио.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужене, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. У ситуацији у којој постоји правноснажна пресуда којом је утврђена ништавост одредбе члана 7. Уговора о кредиту – кредитна партија бр....-...-... од 29.09.2009. године, који је закључен између парничних странака, правилно је обавезана тужена на исплату неосновано задржаног износа по ништавој одредби. Такође, у конкретном случају, према разлозима ревизије, нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба ради исплате је поднета 23.03.2021. године, а вредност предмета спора је 200.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности у којем је вредност предмета спора очигледно испод наведеног законског лимита, ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви за накнаду трошкова ревизијског поступка на основу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП и то с обзиром да тужена није успела у ревизијском поступку, а у погледу тужиоца не ради се о трошковима потребним ради вођења ревизијског поступка у смислу члана 154. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић